

Francie

Zvyky spojené s Vánocemi se ve Francii většinou mírně liší podle jednotlivých regionů. Specifické tradice podobné našim mají díky německému vlivu v Alsasku, odkud se do světa rozšířil ozdobený vánoční stromček a kde byly odlity i první skleněné ozdoby.

Stejně jako u nás nosí dárky v Alsasku malé dítě, tedy Christkind. Není to ale Ježíšek, stejně jako v Německu představuje obdarovávající bytost v Alsasku blondatý andílek ženského pohlaví. Toho doprovází záporná postava Hans Trapp, jehož úkolem je odnést zlobivé děti do lesa, odkud už se nikdy nevrátí.

Ve Francii symbolizuje očekávání Vánoc adventní věnec a nazdobené interiéry, jako tradiční dekorace se používá mimo jiné cesmína. Na rozdíl od českých domácností francouzské hospodyňky cukroví nepečou a tento zvyk neznají, pouze v Alsasku se pečou perníčky.

Dárky nosí dětem ve Francii Père Noël (otec Vánoc) v noci z 24. na 25. prosince, kdy je hlavní sváteční den (24. prosinec není ani státním svátkem). Dárky se dávají pod stromček nebo ke krbu, pokud je v domě, protože podle tradice právě tudy Père Noël přichází.

Když se sejde francouzská rodina 24. prosince u sváteční tabule, čeká ji večeře nejméně o čtyřech chodech. Začíná se pravými husími játry (fois gras), pokračuje se ústřicemi, následuje krůta nadívaná kaštanovou nádivkou a končí se vánoční roládou (bûche de Noël) a čokoládovými nebo marcipánovými bonbony (papillottes). Předkrm fois gras by měl být doma připraven z čerstvých husích jater a na žádném stole ve Francii, a to ani ve vnitrozemí, by také neměly chybět ústřice.

Zajímavou historii má moučník bûche de Noël – vánoční roláda, jejíž doslovný překlad

FOTO: MAISON DE LA FRANCE

V kouzelných kamenných a hrázdných městech Alsaska nosí vánoční dárky anděl. D doprovází ho záporná postava Hans Trapp, jehož úkolem je odnést zlobivé děti do lesa.

FOTO: MAISON DE LA FRANCE

ovšem zní vánoční poleno. Z kusu dřeva totiž také „vznikla“. Za dávných časů se v předvečer Vánoc scházela rodina u krbu nebo ohniště. Děti zpívaly koledy a poslouchaly příběhy, které vyprávěli prarodiče, zatímco v ohništi hořela velká polena. Jedno z nich, veliké a z tvrdého dřeva, aby hořelo nejméně celou noc, se ozdobilo listím a mašlemi.

Zapalovali ho nejmladší a nejstarší členové rodiny poté, co ho hlava rodiny požehnala olejem a pálenkou, někdy také větvičkou namočenou ve svěcené vodě. Popel z tohoto polene se pak uchovával, protože se mu přisuzovala moc ochraňovat dům před blesky, hromy a ďáblem po celý nadcházející rok.

Tento zvyk, jehož kořeny pochází z 12. století, se časem přenesl do většiny evropských zemí a také do kanadského Quebecu. Tradi-

ce na konci 19. století téměř vymizela, protože ohniště a krby začala nahrazovat litinová kamna. Původní velké poleno tedy nahradila menší varianta. Polínko se okrášlilo svíčkami a zelenými prvky a dávalo se doprostřed vánoční tabule jako dekorace. Dnes je symbolizováno vánoční roládou (bûche de Noël).

Má barvu dřeva – je politá čokoládovou, smetanovou nebo kávovou polevou, náplň tvoří máslový krém a na řezu připomíná strukturu dřevěného polena. Posype se práškovým cukrem, který napodobuje mráz, a zdobí se malými marcipánovými ozdobami. Tento typicky francouzský dezert spatřil světlo světa v Paříži na konci 19. století v peci cukráře a historika Pierra Lacama.

Tradice jesliček se ve Francii spojuje s krajem Provence, odkud se díky Francouzské